

ŠIBENSKI list

ŠIBENIK
Srijeda,
7. travnja 1954.
Izlazi tjedno
God. III. Broj 87
Cijena 7 dinara

ORGAN SOCIJALISTIČKOG SAVEZA RADNOG NARODA ZA GRAD I KOTAR ŠIBENIK

ZAVRŠNA RIJEČ DRUGA TITA NA IV. PLENUMU CK SAVEZA KOMUNISTA

Savez komunista mora biti monolitna cjelina, danas isto onako kao što je bio prije, kad smo vršili pripremni i oružani dio borbe

Generalni sekretar Saveza komunista Jugoslavije drug Tito

Politički život nakon IV. plenuma Gradski komitet SK razmatra primjenu odluka Gradska konferencija SK održat će se 21. o. m. j.

Gradski komitet Saveza komunista održao je 5. o. m. j. sjednicu na kojoj je razmotren rad i odluke Četvrtog plenuma CK SKJ, te primjena tih odluka na području gradske organizacije Saveza komunista.

Zaključeno je da osnovne organizacije SK temeljito prouče materijale i Odluke Četvrtog plenuma i u skladu s njima kao i sa odlukama Gradskog komiteta provedu odgovarajuće mjere.

Gradska konferencija Saveza komunista za izbor delegata za Treći kongres SK Hrvatske održat će se 21. ovog mjeseca u dvorani Mjesnog sindikalnog vijeća. Na konferenciji će se analizirati dosadašnji rad i odrediti zadaci organizacije u duhu odluka Četvrtog plenuma CK SKJ. Potrebne organizacione mjere provodit će se do konferencije i nakon nje, što će dati

dovoljno vremena komitetu i osnovnim organizacijama da ih dobro pripreme.

Proučavanje na kotaru

Nakon Četvrtog plenuma CK Saveza komunista Jugoslavije i na području kotara zapažena je jača politička aktivnost. Pojedini općinski komiteti Saveza komunista na svojim sastancima razmatraju o načinu proučavanja materijala sa IV. plenuma. Mišljenja i prijedlozi o tome već se prenose u seoske organizacije Saveza komunista.

Mnoge osnovne organizacije počele su sa proučavanjem materijala povezujući sve to s konkretnim stanjem i prilikama u samoj organizaciji, što će nesumnjivo pridonijeti da se otklone izvjesne slabosti i nedostaci u radu osnovnih organizacija i njihovih članova.

Uspjelo zborovanje omladine općine Tijesno

Od 7. do 14. ožujka o. g. održano je u Tijesnom proljetno zborovanje omladine koja podliježe Zakonu o izvanarmijskom odgoju.

Za razliku od prošlih godina, zborovanju je prisustvovalo sto posto omladinaca. Za čitavo vrijeme zborovanja interes za rad bio je vrlo dobar, što je pridonijelo i novi nastavni plan i program iz vanarmijskog odgoja.

Usporedno s vojnom nastavom održano je nekoliko drugih predavanja s područja saniteta, PAZ-a, te i o današnjoj situaciji u svijetu. Narodni odbor kotara omogućio je obveznicima da gledaju i jednu kinopredstavu. I ako planom nije predviđeno, održano je i gađanje puškom na 100 m, za čiju organizaciju ima zasluga streljačko društvo iz Šibenika. Da bi rad bio što bolji i da bi se omladincima iz udaljenih sela olakšao dolazak na zborovanje, to je centar bio ove godine podijeljen na dvije grupe: Tijesno i Pirovac. Za vrijeme

me zborovanja kapetan I. klase Zvonimir Suško, koji se nalazio na godišnjem odmoru, pomagao je komandiru vodova u izvodenju nastave, što je lijep primjer.

Uspjeh zborovanja je sasvim dobar, a što su pokazali i ispiti na kraju zborovanja.

D. Belamarić

Za predsjednika MSV izabran Ante Bego-Giljak

Prošlih dana održana je u dvorani sindikata sjednica novoizabranog plenuma Mjesnog sindikalnog vijeća na kojoj je izvršeno konstituiranje.

Za predsjednika Mjesnog sindikalnog vijeća izabran je drug Ante Bego-Giljak, za tajnika drug Krste Baljkas, a za blagajnika drugarica Nina Petrić.

Na plenarnom sastanku, pored toga, raspravljalo se o nekim aktualnim pitanjima koja su značajna za daljnji rad naših sindikalnih organizacija.

Drugovi i drugarice, htio bih samo uopće da podvučem neke stvari koje su dovele do izvjesnih slabosti u našem Savezu komunista, u organizacijama našeg Saveza.

Poslije VI. kongresa bila je nastala neka stagnacija u našim organizacijama. Ljudi se nisu odmah mogli preorijentirati na nove oblike rada, na nove zadatke koje je VI. kongres postavio pred članove Saveza. Razumije se, taj vakuum u izvjesnom vremenu bio je zapravo razlog one zbrke koja je poslije nastala. I baš taj vakuum iskoristili su razni ljudi u našem Savezu, koji su mislili da su pozvani da »točno« konkretiziraju odluke VI. kongresa i način na koji treba da se vrši odumiranje Saveza komunista. Mi smo tu i sami ne malo krivi, jer smo prepustili zapravo tim ljudima da daju tok i pravac razvitku, odnosno radu naših komunista. Ja neću da govorim o tome, jer svatko zna na koga mislim. Razumije se, bilo je vrijeme da tome stanemo na kraj i ja smatram, da je ovaj naš plenum od ogromne važnosti za očuvanje linije VI. kongresa.

Naši komunisti su, u vezi s demokratizacijom u našoj zemlji i odlukama VI. kongresa, koje dolje nisu bile dovoljno razjašnjene i konkretizirane, mislili da je sada došao kraj, da su komunisti odigrali svoju ulogu kao instrument, kao oružje diktature proletarijata, i da sada nastaje jedna sasvim nova era u kojoj komunisti nemaju nikakve druge dužnosti osim onih koje ima svaki drugi građanin. Mislili su da su izgubili, recimo, svoju dužnost, da daju ton, da daju pravac, da dalje razvijaju ideološku stranu i svijest naših građana. To je pogodovalo svim mogućim i kolebljivcima i anarho-demokratima u našoj zemlji i u redovima komunista, i oni su uzeli maha. To je boljelo mnoge naše drugove koji su vidjeli kuda to vodi. Bilo im je teško i čekali su, čekali i Drugi i Treći plenum baš onakav kakav je bio i ovaj plenum sada.

Ja mislim da svi mi komunisti, moramo biti svjesni toga da demokratski centralizam u našem Savezu nije pretao da postoji. On mora da postoji isto tako i ubuduće, u daljnjem razvoju našeg društvenog sistema, kao što je postojao i prije kad su komunisti imali vodeće i, ako hoćete, komandne pozicije. On mora da postoji. Zašto, drugovi? To je demokratski da unutar Saveza, i ovdje kod nas, postoji slobodna borba mišljenja, da svatko može reći da misli o nečemu ovako ili onako. Ali mora da postoji ono centralističko, da svi komunisti, koji su prihvatili izvjesne odluke foruma ili plenuma, moraju to onda bezuslovno i izvršavati: i ne samo oni, nego i oni koji se nisu složili, ako hoće da budu komunisti i članovi Saveza, moraju izvršavati to sa čim se nisu slagali, ali su bili u manjini. Dakle, nije mjerodavno njihovo mišljenje, već mišljenje većine. U tome je isto tako suština i daljnog na-

šeg rada na privrednom razvoju. Mora se to, drugovi, ako za nas važi drukčiji princip nego za druge, obične naše građane, koje ta komunistička disciplina ne veže.

Svi oni koji smatraju da smo mi, komunisti, riješeni svake discipline i da svatko može raditi šta hoće, varaju se i njima nema mjesta u našem komunističkom savezu. I baš po tome, drugovi, trebalo bi najjače uarati uvijek i na svakom mjestu, jer onim komunistima koji ne provode liniju Saveza i ne pokoravaju se odlukama koje je donijela većina ne može biti mjesta u Savezu i neka idu van. Naš Savez, komunistički savez, mora biti jedna monolitna cjelina, danas isto onako kao što je bio prije, kad smo vršili pripremni i oružani dio borbe protiv klasnog neprijatelja. Jer vidite, drugovi, mi imamo protivnika i neprijatelja izvana na svim stranama. On svakog dana sve jače i jače vrši pritisak na nas. Ja vam neću navoditi konkretne primjere, vi ste ih sad opet vidjeli. I s Istoka i za Zapada nastoje da razbiju naš komunistički savez, da izmijene pravac našeg socijalističkog razvitka. Oni hoće da razbiju naš socijalistički sistem, ovaj oblik razvitka u socijalizam kakav postoji u Jugoslaviji, i da nam nametnu onaj zapadni sistem, ili istočni državno-kapitalistički, satelitski.

U tom je, drugovi, suština: disciplina i izvršenje odluka. I, razumije se, nema ni govora o tome da komunisti danas nemaju onu odgovornost i dužnost u radu za pravilni razvoj socijalizma kao što su imali i prije u pripremi i provođenju revolucije. Uzmimo, recimo, poduzeća. Ja se sjačem da se komunisti ne mogu miješati u tehničko rukovodstvo poduzeća. Tehničko rukovodjenje imaju u rukama ljudi koji su za to stručno osposobljeni i odgovornost za tehničko rukovodstvo pada na njih. Ali, komunisti u poduzeću ne mogu se zadržati samo na odgajanju i uzdizanju svijesti nesvjesnih i slabopovjernih radnika na viši stupanj. To nije dovoljno. Oni moraju gledati kako se u tim poduzećima uopće vodi politika i kako djeluje radnički savjet, oni moraju dati ton radu tog radničkog savjeta. Moraju, kao što je malo prije drug Stefanović kazao, bdjeti i paziti da ne bude raznih kriminaliteta i nanošenja štete ne samo tom kolektivu nego i čitavoj našoj zajednici. Njihova je uloga ogromna i oni moraju tako dobro raditi da onemoguće sve one elemente koji bi htjeli da ruše i slabe pravilan razvoj samoupravljanja u poduzećima. Ogromna je to zadaća, tu ima mnogo toga, svestran je to rad. Postoji masa problema i ne samo u poduzećima, nego i svugdje i na svakom mjestu. Kod nas su ovi gnjili anarho-demokrati utvili sebi u glavu da nisu više komunisti ti koji daju ton društvenom mišljenju, da je njihova uloga prestala, da ne stvaraju više komunisti kao revolucioneri javno mnije-

nje, nego oni razni uobraženi intelektualci po kavanama i sličnim mjestima koji su nedisciplinirani u Parizu i koji misle da su oni sada došli na red i pozvani da daju daljnji pravac razvitka.

Komunisti i sada i ubuduće — kao najsvjesniji dio koji se goinama i godinama izgrađivao, kako u vatri pripreme i oružane borbe tako i poslije u prvim i najtežim godinama razvitka — najbolje znaju što mi noćemo postići i šta znači socijalizam. Zato oni i moraju stvarati javno mnijenje u državi, a ne razni gnjili anarhodemokrati i konfuzni malograđani.

Zato kažem, i u kulturi i u štampi i u književnosti i svuda uopće komunisti moraju biti na svom mjestu, a naročito u našim ustanovama, prosvjetnim ustanovama, školama i t. d. Nažalost, oni se čim tamo udu pretope i postanu obični trabanti tuđih elemenata, s tuđim shvaćanjima, sa svakakvim samo ne socijalističkim koncepcijama.

I sad se radi o tome, što je jedan drug ovdje već rekao, da ponovo u našem Savezu, kod naših komunista, uspostavimo osjećaj odgovornosti. Kad sam govorio na VI. kongresu i poslije njega da nije bitno koliki broj članova imamo nego kakva je njihova kvanteta, mislio sam baš na tu stranu, jer mi je bilo teško vjerovati da su u tom ogromnom broju od 700 hiljada ljudi svi odreda sposobni da budu nosioci kvalitativnog, pravilnog razvitka naše socijalističke stvarnosti. Razumije se, ja nisam za to da mi sada čistimo frontalno sve, ali bismo ubuduće morali ići linijom težnje za kvalitetom. Slažem se da je u organizacijama našeg Saveza komunista anomalija što imamo relativno usjajanje radničkog elementa, jer je taj element, po mom mišljenju, po pravilu uvijek zdrav. To su ljudi koji nemaju neke naročite teoretske spreme (neki imaju, ali je mali broj onih koji su se uspjeli uzdići), nisu ni politički dovoljno razvijeni, ni sposobni govornici, često ne mogu ni objasniti ono što misle, ali oni imaju instinkt i na njih se najlakše može osloniti u svakom teškom momentu, a ne na neke druge elemente koji su naprosto iz svojih skorijejavnih ambicija za vlašću ili drugih razloga nastojali da steknu povjerenje i udu u Partiju. Zato treba pojačati radnički socijalni sastav u našem Savezu komunista, sve više i više, i uzimati u Savez ljude iz tvornica, iz poduzeća. Ako uzmete odnos radničkog elementa prema seljačkom, činovničkom i raznom drugom malograđanskom elementu, radnici su kod nas u velikoj manjini, a bilo bi potrebno da budu u većini prema svim ostalim slojevima koji su u naš Savez došli. Otuda je i došlo do toga da je izvjesna grupica ili nekoliko grupica po glavnim centrima mogla dati takav ton da je pred čitavim svijetom vani izgledalo kao da je već došlo do kraha i potpu-

nog rasula u Savezu komunista Jugoslavije. Pojačavati socijalni sastav, radnički sastav u našem Savezu komunista — to je danas osnovno.

Uz to da kažem još dvije tri riječi o dužnosti komunista. Mnogi naši komunisti misle da se njihova uloga, to jest njihove dužnosti i njihove obaveze, svoje samo na unutrašnje probleme Saveza, na čisto unutrašnja, organizaciona pitanja, na pitanje discipline prema tim unutaršnjim problemima i t. d., a da se ne onose i na druge sektore našeg društvenog života uopće. Na primjer, mnogi naši komunisti na rukovodjećim mjestima, i to na važnim, misle da njih tamo ne obavezuje njihova uloga komunista. To je pogrešno shvaćanje, ona njih i tamo obavezuje, oni moraju i tamo izvršavati ono što mi, komunisti, kao većina, na izvjesnom forumu ili, recimo, na plenumu zaključimo. To mora da važi i za njih. Jer, ako mi danas ovdje na plenumu zauzmemo svoj stav, recimo, u pogledu školstva, u pogledu štampe i t. d., to ne može ostati samo naš stav ovdje, već u isto vrijeme treba da bude i stav svakog pojedinca na mjestu gdje radi i gdje dođe. To mora biti njegov stav. Razumije se, mi danas ne ćemo komandirati ovoj ili onoj mjerodavnoj ustanovi koja time rukovodi, ne ćemo mi kazati da moraju to i to uraditi, ali im to moromo na razne načine sugerirati, i svatko — i profesor i učitelj i činovnik i svaki drugi — mora znati da je to stav komunista, a komunisti nešto znače u našoj zemlji i njihovo značenje nije prestalo.

I ako netko poslije bude išao protiv toga, to će značiti da je on protiv pravilnog razvoja socijalizma u našoj zemlji, njeđa će pritisak odozdo, pritisak javnosti onemogućiti da dalje vršlja. Htio sam reći to, da mi, doduše ne namećemo administrativno naše stavove raznim tim ustanovama, ali da naš stav, kad ga mi ovdje zauzmemo, postoji za svatko komunista i on ga mora na svakom mjestu braniti. On postoji kao naš stav za čitavu zemlju, za čitav naš narod, jer naši ljudi gledaju na to šta kongres ili plenum zaključuje i kakav stav imaju. Ja vjerujem, da nema baš mnogo onih koji će smjeti otvoreno da ustanu protiv takvih stavova, ali će zauzeti stavovi biti u punoj mjeri efikasni samo u tom slučaju ako ih svi komunisti budu dosljedno branili.

Drugovi, ja ne govorim ovo zbog toga što bi bilo nečeg naročito alarmantnog, što bih vidio neku suviše veliku slabost u našem Savezu. Te slabosti su ovdje iznesene. One nisu tako krupnog karaktera, ali su mnogobrojne i mogle bi postati vrlo opasne, ako ih ne bismo navrijeme sagledali i uklanjali.

Danas se nalazimo u takvoj situaciji da nas protivnici sa svih strana pritiskuju. Sa Zapada hoće da mi svakako uspostavimo višepartijski sistem, pa čak i sa- (Nastavak na 2. strani)

Završna riječ druga Tita

(Nastavak sa 1. strane)
mi bez nas to jest onako u fantaziji stvaraju ovdje neke ilegalne partije i višepartijski sistem. Oni s Istoka ostaju na pozicijama iz 1948. godine: da smo mi tada pogriješili, da je naš sukob čisto idejna stvar, da to nije bio sukob po državnoj liniji (u pitanju nezavisnosti, u pitanju ekonomike i t. d.), nego po čisto ideološkoj, zato, što smo mi, tobože, skrenuli sa pozicija marksizma-lenjinizma i t. d. Dakle, pritisak se vrši sa svih strana.

S jedne strane, elementi koji gledaju više na Zapad nego na svoju zemlju svakodnevno truju našu sredinu. Mi ne možemo niti se misliti boriti s njima putem administrativnih mjera, ali ih možemo našom aktivnošću onemogućavati u masama, kritizirati takve postupke, dokazivati da je svako takvo gledanje skretanje točka naše historije i našeg razvitka natrag, što mi smijemo dovoliti. Oni nas pokušavaju razbiti — mi se razbiti ne damo.

Oni s Istoka očekuju da ćemo mi ipak jednog dana pokajnički ponovo prići njima. Moramo im reći da se varaju i da mi to nikad ne ćemo učiniti. Mi ne očekujemo da se oni pospu pepelom, jer ne vjerujemo da će oni — kao jedna velika sila s takvim unutrašnjim sistemom državnog kapitalizma i imperijalističkim tendencijama koje nisu ništa manje nego kod neke druge imperijalističke sile, s takvim apetitima — ikada pristati na to da mi dođemo u poziciju da nas ravnopravno priznaju kao partnere u raznim vanjskopolitičkim i drugim problemima. Ja u to ne vjerujem, ja vjerujem da je samo moguće da će ih prilike koji se u svijetu razvijaju natjerati da prema nama imaju bar onakav odnos kakav i prema kapitalističkim zemljama. A mi ništa više od njih ne tražimo, jer znamo da od njih ne možemo ništa korisno ni dobiti. Njihove metode više ne ćemo preuzimati, mi imamo svoj vlastiti put kojim idemo u socijalizam i nikome ne ćemo dati, ni onima s Istoka, ni onima sa Zapada, da nas skrene s tog puta. Teška je to zadaća, stalno izdržati, ali i njemu mogu izvršiti naši komunisti koji su kroz historiju svog postojanja pokazali da mogu savladati i najveće teškoće. Mi zato moramo biti takva disciplinirana, monolitna organizacija koja će odoljeti svim tim burama što se na horizontu pojavljuju protiv nas.

Eto, drugovi, to sam htio da

kažem. Mislim da bi ne rezolucija nego referat druga Rankovića, u kome su obuhvaćeni problemi, i diskusija koja je ovdje vođena trebalo da posluže kao direktiva za sve naše članove Saveza dolje, da se to izučava, da se ljudi toga drže, da to bude direktiva, da ne misle da je to samo napisano i govoreno ovdje na plenumu, da oni dolje treba da rade po svome. Ne, to treba da bude zakon za komuniste.

Šta ja ovdje predlažem na kraju? Predlažem samo to da plenumu povjeri Izvršnom komitetu Savezu komunističke partije, koja se tiču ne unutrašnje partijske organizacije nego štampe, književnosti i raznih drugih problema, dobro izučiti i da na osnovu toga, ali ne u formi odluke, iznese jasno preciziran stav našeg plenuma, nas komunističke organizacije, koji bi to htio izbjeći i izigrati, zna da to ne može, jer će vidjeti da je to crno na bijelom i da se toga mora držati, a da se poslije našim odgovarajućim instancama, koje imaju zadaću da rukovode pojedinim ustanovama, da sugestija da na osnovu toga postupe.

Problemi školstva

Naš grad, iako u zakašnjenju, prilazi ostvarivanju novih mjera u školstvu, koje su zahvatile i zainteresirale cijelu našu javnost. Te mjere su tekovina razvitka naše socijalističke demokracije. Istina, ovaj rad je u svojoj početnoj fazi, ali polazeći od iskustava ostalih gradova, on će u svom razvojnom procesu odigrati najposebniju ulogu u historiji naše škole. U tom pogledu bi bilo nužno da se sve masovne organizacije u gradu upoznaju s bitnim društvenim pravljama školom, prije biranja školskih foruma (razredno vijeće, nastavnički zbor i školski savjet). A to mogu tako, da na masovnim sastancima iznesu kratke referate, od kojih bi se pošlo diskusiji tog problema. U školske foruma ne dolaze samo predstavnici daka i nastavnika, nego i svih masovnih organizacija t. j. roditelji učenika.

Ovo pitanje je najdirektnije okupilo omladinu (premda ne svugdje jednako). To je kao glavnu točku postavio CK NO

Sjednica NO-a općine Šibenik-vanjski Na dnevnom redu zdravstvena i školska pitanja

Nedavno je i NO općine Šibenik-vanjski raspravljao o velikoj higijenskoj akciji koja se provodi na kotaru u toku ovog mjeseca. Tom prilikom je dr. Milat iznio zdravstvenu problematiku na općini i na kraju je dao konkretne uputstva za daljnji rad na tom području.

Osnovan je i štab koji će rukovoditi zamašnim poslovima u okviru higijenske akcije. Predviđeno je, između ostalog, da se posveti veća briga održavanju vodoopskrbnih objekata na području općine. Izgradit će se nekoliko cisterni u blizini škola, podignut će se u nekim selima javni nužnici, a đubrišta će se premjestiti izvan naselja. Također je odlučeno da se energičnijim mjerama pristupi sprječavanju ehinokokusa i u vezi s tim izvršit će se pregled i cijepljenje pasa. Pored nekih akcija protiv malarije, bit će izvršeno i krečenje svih stambenih i gospodarskih prostorija. Na kraju će se nabaviti sredstva za uništavanje muha i drugih insekata.

Na sjednici su odbornici također raspravljali o problemima školstva na općini. Konstatirano je da od 1805 upisanih daka ima 3313 negativno ocijenjenih, a 133 onih koji uopće nisu ocijenjeni. Svi su se složili da,

obzirom na takvo stanje, treba još mnogo toga učiniti da bi se postigao uspjeh kakav se traži. Ustanovljeno je da su i sami roditelji, u dobroj mjeri, krivi za takvo stanje. Mnogi od njih ne će da shvate od kolike je važnosti privikavanje djeteta na svakidašnji sistematski rad. Cak i ma pojava da neki roditelji podcjenjuju školu što osobito dolazi do izražaja kod nepohađanja nastave.

POZDRAV PROLJEĆU U SELU LOŽNICE

21. ožujka, kao pozdrav proljeću, omladina sela Ložnice dala je vrlo uspješnu priredbu. Sva mjesta u zadržanom domu do posljednjeg bila su ispunjena. Priredbi je prisustvovalo vrlo mnogo mještana, kao i dosta ljudi iz okolnih sela.

Program je bio kratak, šarolik i lijep. Gledaoci su tražili, da se ponove narodna kola i živa slika »Dalmatince«.

Za uspjeh ove priredbe ima najviše zasluga drugarica Meri Mustapić, učiteljica, koja je uložila mnogo truda oko uvježbavanja programa.

Omladina Ložnice posjetit će neka obližnja sela gdje će nastupiti sa istim programom.

Društveno upravljanje školom

Hrvatske na svojoj sjednici održanoj 10. III. 1954. u Zagrebu. Budući da sam prisustvovao tom savjetovanju, spomenut ću nekoliko karakterističnih momenata, koje su iznijeli delegati u diskusiji, a koje bi trebale imati u vidu škole našeg grada.

Prvo, prije diskusije i formiranja savjeta i vijeća potrebno je upoznat građanstvo s osnovnim problemima društvenog upravljanja (jer na dosta mjesta sve to se razumjelo samo u smislu odnosa dak-nastavnik i traženju prava daka).

Drugo, birati u foruma idejno najizgrađenije omladince i roditelje i druge građane, a da se ne dogodi da se to uvuku nezainteresirani i reakcionarni građani (slučaj u nekim gradovima).

Treće, na školske konferencije pozvati roditelje. Kako se pred nama nalazi samo dva mjeseca škole, to je mišljenje druga predsjednika Savjeta za prosvjetu i kulturu NO-a gradske općine Bože Stošića i drugova iz gradskog komiteta Narodne omladine

da se formiranju školskih savjeta pride u idućoj školskoj godini za grad Šibenik. To ne mora znači da se u gradu ne održe školske konferencije.

Do sada je školska konferencija održana samo u gimnaziji. Održana je u nepodesno vrijeme, te nisu mogli prisustvovati roditelji, uz čiju prisutnost bi konferencija bila uspješlija. Na ovim skupovima bi daci trebali biti oni, koji će najviše sudjelovati u diskusiji i tretiranju bilo kojih pitanja. Treba poštovati mišljenja mlade generacije i usvojiti ih kad su pravilna, a ona znadu biti dosta puta pravilna. Treba spomenuti činjenicu, da neki nastavnici nisu raspoloženi za nove školske mjere i oni su »svoje puške sad predali đacima« (dosadašnja iskustva u Karlovcu).

Kroz društveno upravljanje školom omladina će još jednom pokazati svoju spremnost i odgovornost u novoj zajednici i vjerujem da će i omladina našeg grada u tome imati uspjeha.

Boris Kale

KAKO BI, AKO NE BI PREVARIO

Kazivao mi moj dobar prijatelj:

— Vidiš, slobodna trgovina ukinula je redove pred dućanima. Ali je, nažalost, ostalo još redova, koje ne ćemo tako brzo ukloniti. Treba strpljivo čekati, na primjer, u Domu narodnog zdravlja. Što se može, osiguranika puno, a liječnika malo. Ne ljuti me što moram čekati. Ušlo mi je u krv da treba čekati na svoj red. Ljute me građani koji to ne će da shvate.

Usput ću ti spomenuti da sam tamo vidio jednu činovnicu koja je preko svakog reda uvela u ambulantu dva osiguranika, jednog muškarca i jednu ženu. Muškarcu je rekla: »Uđite šjor«. Htio sam protestirati, ali me zaokupila druga misao: »Otkuda joj ta drskost i što sebi utvara kada uvodi u ambulantu preko reda, ne dajući objašnjenja zašto to radi. A mi stojimo i često ne protestiramo. Dopuštamo da nas netko vuče za nos.«

Rekoh da me ljute građani koji nikako ne će da shvate da čekanju u redu pristoji i nekakav red.

Cekam tako kod zubara s ostalima. Kad eto čovjeka pedesetih godina i crvena u licu, dođe gromko zapita: »Je li ovdje zubar«, iako je mogao vidjeti natpis da je tu baš zubna ambulanta. Kao da će unutra. Al' kad spazi da ga mi iz reda promatramo što će, pripravnici da mu dobacimo: »Ne može tako, duže«, uvidje da nema kud pa sjedne i on na klupu. Najedamput počne ajmekati i nabrajati bogove i svece. Pretvorit će čovječina u pamuk. Ne ka mlada žena će: »Zašto ne pustite čovjeka preko reda kad ga tako strašno boli«. Mnogi se pogledaše i osmjehnuše, ali pustiše ga preko reda. Tanka vrata, sve se čuje, a od njegova ajmekanja više ni traga. Samo gromkim glasom kaziva zubaru koji ga zub boli. Izide vani i zaputi se k pljuvačnici u hodniku, naže se nad nju pa počne: »Gospu, šta me bolilo, a još doktor mi tija izvaditi zdravi zub, i da mu nisam reka da vadi gnjile noge do njega, bija bi mi izvadija zdravi. A sinoć me bolilo da oka nisam stisnija, vas san bija demoliran. Zub je gori od svega.«

Vidimo da laže, barem ono

da mu je zubar htio izvaditi zdravi zub. Slušamo ga sa podsmjehom. Ali jednoj ženi dalo se pa na svaku njegovu repliku pljuvačnicom govorila: »E, bidni moj«. U početku ga to sokolilo i on nabrajao dalje. Tek kad osjeti da se ono »E, bidni moj« previše ponavlja od nepoznate žene, okrenu se, te »ako se i rugaš«, reče. Bi sad i ženi neugodno da se vrag ne bi naljutio, sjeti se da mu je osim »E, bidni moj« rekla i: »Sigurno jadan nisi mogao marendati«, pa mu zato odgovori: »Ma što si dite, kakvo ruganje, ta znam ja šta je zub, zato sam ovdje i došla.«

Ode crveni u licu, oslobođen trulih korjena. Žena za njim, ali da je ne čuje, dobaci: »Odnese ga vrag na marendu.«

Tako me, eto, taj navede na razmišljanje: »Treba li radi toga ne vjerovati ljudima i ne pustiti ih preko reda ni u kom slučaju?« Rekoh sebi, da ipak treba ljudima vjerovati, iako te ovakvi ljute. Jer nije vrag da je svaki takav. Najsmješnije mi je kod njih što misle da su mudri i pametni, jer su prevarili nas strpljive i poštene redaše.

Taj je ipak hinio pretjeranu zudoboju i nije odao da nas je prevario. An evo ti jedan drugi.

Godine 1946. ranile domaćice u red u dva sata noću, a neke i prije. Satima čekale. Toga jutra dopade nekako i mene red. Ostale preda mnom samo još 2—3. starije domaćice. Iznutra izide neki seljak sa zamotkom pod rukom. Ne prođe minut, evo ti ga na vrata. »Pustite me unutra, ostala mi rešta luka.« One domaćice preda mnom nikako mu ne vjeruju. »Kakav luk, htio bi ti još robe«. Ja se pošteno zauzeoh za nj i privolim ih, da ga puste, da uzme reštu luka. Al' ostade kum dugo unutra. Žene me gledaju i kao da mi kažu: »Eto ti njegov luk«. Ipak evo ti ga prema izlazu, nosi nov paket robe, a ja mu ogorčeno ali mirno dobacih: »Zašto si nas tako prevario«. Ne zbuni se kum već odapnu: »A kako bi ja drukčije doša do robe.«

Eto, vidiš, malo je danas još redova, ali ostade još puno sitnog lukavstva, gluposti i ne-ljudskosti u nekim glavama.

Ne gubimo radi njih vjeru u čovjeka, jer to su ipak sitnije stvari. Ali barem ih ismijmo. Na to imamo puno pravo.

M. Koromáč.

ZAPAZANJA I PRIJEDLOZI

Čemu otežavanje veze sa Šibenikom na željezničkoj stanici Perković

Poznao je, da postoji lokalni, Desilo se, međutim, 25. o. popodnevni, mješoviti vlak na relaciji Knin—Perković, i da taj vlak predstavlja dobru vezu šibenskog zaleda sa našim gradom. Taj vlak stiže na Perković oko 4 sata, a šibenski priključni vlak putuje za Šibenik nešto prije 6 sati.

Dešava se, naravno, da taj vlak stigne na Perković sa izvjesnim zakašnjenjem, ali još češći je slučaj da šibenski priključni vlak, uslijed dugog, a mnogo puta sporog manevriranja, otpu-putuje za Šibenik sa znatnim premašnjenjem predviđenog reda.

U svemu tome je bitno, s jedne strane, da se putnici, koji putuju za Šibenik, svakodnevno služe tim mješovitim vlakom, a s druge strane, da šibenskom priključnom vlaku ne igra nikakvu ulogu izvjesno čekanje, jer kako je već istaknuto, taj vlak, bez štete po svoj daljnji vozni red, manevrira kad hoće preko pola sata.

Gradanin

Opasnost prijeti od nesavjesnih šofera

26. ožujka o. g. oko 16 sati desio se meni i još trojici osoba ovaj slučaj:

Od željezničke stanice dolazio je jedan zeleni teretnjak, a drugi sivi vozio je velikom brzinom od Poljane. U momentu kad se zeleni teretnjak nalazio u blizini brijačnice Nerea Ostojića umalo da nije došlo do sudara i to krivicom šofera sivog teretnjaka, koji je, kako smo već rekli, jurio velikom brzinom. On je u posljednjem trenutku skrenuo sasvim desno i udario bokom u prag prodavaonice kruha, koja se nalazi preko puta brijačnice Ostojića. Tog trenutka ja, dvoje djece i jedan vojnik našli smo se kod vrata između jedne privatne radionice i prodavaonice kruha. Kako se sivi teretnjak nije zaustavio već je svojim sadnjim dijelom strugao zid, nama četvorici prijetila je smrtna opasnost. Gurajući svom snagom vrata na koja smo se

naslonili ona su se i otvorila i tako sam ja, djeca i vojnik pali unutra, i pukim slučajem ostali na životu.

Nije mi poznat broj toga automobila, a niti ime šofera. Možda će to znati šofer onog zelenog teretnjaka.

Cesto se događaju slični slučajevi. A zašto? Zato što se vrlo blago ili nikako ne kažnjavaju krivci. Bilo bi potrebno da se i ovaj slučaj ispita i dotični šofer barem, ako ništa drugo upozori.

Smatram, da bi šoferi trebali obraćati mnogo veću pažnju prilikom vožnje od bivšeg hotela »Kosovo« do zadrudne brijačnice. Tim više, jer je taj dio ulice vrlo tijesan i sa velikim brojem prolaznika.

Oni šoferi, koji se ludom jurjavom poigravaju životima građana, treba da znaju da naš život nije ništa manje vrijedan od njihovog.

G. Lušić

Stara cesta mogla bi pružati ljepšu sliku

Stara cesta mogla bi uz izvještavanje mar pojedinih mještina stanovnika dati ljepšu sliku od danasnje. Tako, na pr., pred kućama 22, 24 i 26, nalaze se već dosta ugo gornje kamenja, koje bi vlasnici ovih kuća mogli, ako ne odstraniti, ali ono obzidati, podignuti, i uz postojeći zid nešto ljepše složiti, kako bi prolaznik osjetio da je tim ljudima na srcu urednost i ljepota, svoje ulice i grada.

Idući polako dalje, susrećemo se opet s nečim, što nas osuđuje, što nam neumoljivo prigovara, da smo, zaostali, ponešto egoistični, jer pred kućom br. 44 (čiji su nasljednici prilično situirani) cesta je u takvom stanju da možda ni pred stotinu godina nije bila tako neuredna, dok bi se ista sa malo više truda mogla dovesti u ispravno stanje.

Zaobidite sad desno, prema tvrđavi, tu će vas dočekati desetak visokih debelih borova, koje

»Važi za svakoga«

Pošao sam 2. o. mj. u Narodnu banku da predignem potrošački kredit. Bio sam veoma iznenađen kada sam na šalteru br 1 dobio od službujućeg druga odgovor, da se danas ni sutra ne radi za stranke i da dođem ponedjeljak. To sam dođuše pročitao i na šalteru. Upitao sam druga da li to važi za svakoga, a on mi odgovori »važi za svakoga. Ovaj me odgovor začudio jer je pola sata prije mene kurir našeg poduzeća donio potrebne tiskanice za potrošački kredit jednoj drugarici iz našeg poduzeća, a na šalteru ispred mene jedan drug je potpisivao mjenicu i dobio dva barirana čeka.

Smatram da ovome ne treba komentara.

V. Guberina

Paško Sikulan

g r a d s k e v i j e s t i

Uz svečani koncert u čast Jakova Gotovca

Nije nikakvo čudo što je svoju umjetničku karijeru Jakov Gotovac započeo baš u Šibeniku. Pa to je već onda bio grad sa priličnom muzičkom tradicijom. »Kolo« je već pred više od 20 godina započelo svoj slavom ovjereni put širenja muzičke kulture, gajenja naše pjesme i preko nje jačanja nacionalne svijesti. Gostovanje talijanskih opera sa tada najpoznatijim pjevačima bila su česti umjetnički doživljaji šibenskih građana. U građanskim krugovima bilo je mnogo ljubitelja muzike, koji su se u zatvorenom krugu muzički izjavljivali na raznim instrumentima sa djelima komorne glazbe. Ali iznad svega zanos za pjesmom, koji je oduvijek bio karakteristika našeg grada. Poletna rodoljubna pjesma izražavala je patriotsku svijest i borbenost naših građana, veselom pjesmom, koja se mogla čuti negdje »ispod smrike«, naš težak je nastojao da zaboravi životne gorčine, a u pjesmi »sotto voce«, on je davao cijelog sebe, svaka žilica na njemu je »pjevala, fine harmonije razlijevale su se kroz noćnu tišinu ne narušavajući je nimalo, nego je čak upotpunjujući.

Zar je 27 godišnjem svršenom studentu bečke akademije trebala bolja sredina za prve manifestacije njegovog bogatog talenta i znanja stečenog na studijama! Mnogi se još sjećaju dolaska u Šibenik mladog i poletnog muzičara. Šibenik se tada tek bio oslobodio talijanske okupacije. Rodoljubni osjećaji još se izražavaju punom snagom. Maestro Josip Hatze je boravio u Šibeniku, da bi pripremio zbor »Prosvjete« za doček srpske vojske. On pozna veliki Gotovčev talent i preporučuje ga, te je, zahvaljujući zauzimanju tadašnjeg srednjeg poglavara dra Rajevića, bio angažiran. Odmah po svom dolasku u Šibeniku, u siječnju 1922., Gotovac je počeo sa zborom, koji je bio u sklopu »Sokolac«. Zauzimanjem i izdašnom materijalnom pomoći mnogih tada u glednih građana, a na inicijativu Gotovca, osnovano je odmah tada »Filharmonijsko društvo« sa zborom i orkestrom. Gotovac se odmah u njemu prihvatio posla. »Radio je brzo i zanosno — kažu oni koji su tada pjevali ili svirali pod njegovim vodstvom. Za dva mjeseca je pripremio koncert, koji je održan u punoj dvorani kina »Tesla« i koji je bio vrlo uspješno. Odmah poslije toga priređuje koncert u areni ex »Kosovo«.

Naročitu pažnju je posvetio organiziranju orkestra. Okuplja

KONCERT KOMORNE MUZIKE

U ponedjeljak, 12. o. m. održat će se u Narodnom kazalištu koncert komorne muzike. Sudjeluju solisti iz Zagreba: Jelka Brajša, sopran, Zvonimir Pomykalo, violončelo i Vladimir Seljan, klavir.

Na programu su, između ostalih, i djela Brahmsa, Beethovena i Schumana.

Koncert organizira Savez kulturno-prosvjetnih društava.

GODIŠNJA PRODUKCIJA MUZIČKE ŠKOLE

Muzička škola održat će 14. o. m. svoju uobičajenu godišnju produkciju u Narodnom kazalištu. U izvedbi programa sudjelovat će klavirsko i violinsko odjeljenje, odjeljenje flaute i klarineta, te školski pionirski i mješoviti zbor i orkestar.

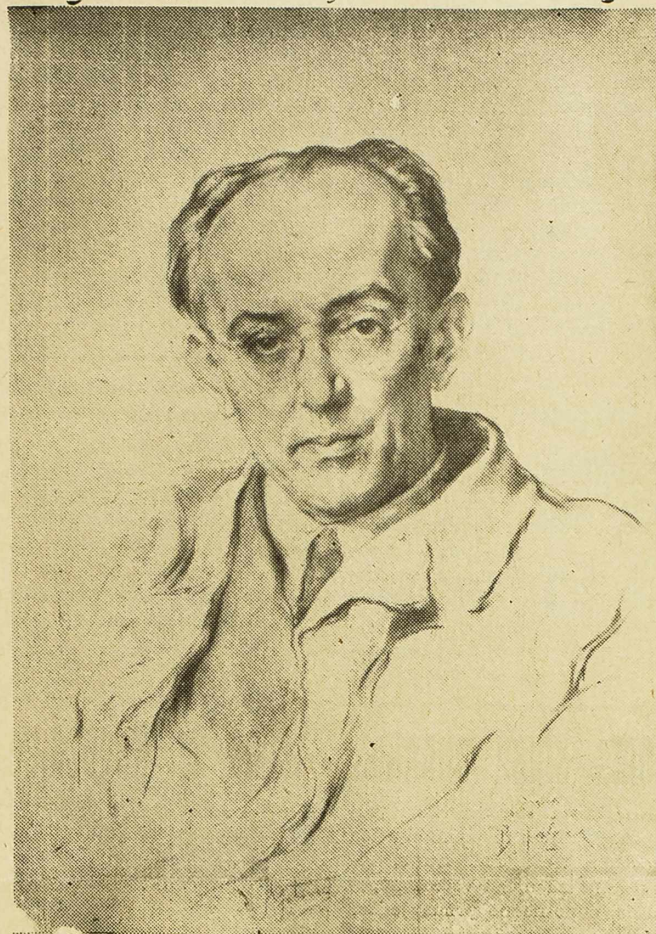
Na programu su izabrana djela Schumana, Mozarta, Brahmsa, Schuberta, Griega, Händela, Adamića i drugih.

Produkcija će početi u 20 sati, a rezerviranje ulaznica vrši se u tajništvo škole svakodnevno od 9 do 12 sati.

sve instrumentaliste u gradu i uspijeva skrajnjim zalaganjem da s njima uvježba klasična djela, kao stavak iz jedne Haydnove simfonije, ouverturu »Egmont« od Beethovena i »Libušu« od Smetane.

Međutim kulminacija njegovog rada bio je veliki vokalno-instrumentalni koncert u crkvi sv. Jakova, koji je bio jedan od najjačih muzičkih događaja u našem gradu. Zidovi monumentalne ka-

»Simfonijsko kolo«, ni ostala svoja velika djela. Šibenske pjesme »Omili mi«, »Dobra večer uzorita«, »Jedan mali brodić« pjevali su mu šibenski studenti u Zagrebu, on ih je zabilježio, zaodjeo u umjetničko ruho i danas su to kompozicije, koje pjevaju zborovi širom naše zemlje. Njegova skromnost, ljubaznost i pristupačnost, vrline koje moraju resiti svakog istinskog umjetnika, ostali su u živom sje-

tedrale odjekivali su od 150 pjevača i svirača, koji su pod Gotovčevim vodstvom izveli teška djela duhovne glazbe, kao koral »Bog i priroda« od Beethovena, »150. psalam« Francka, »Ave verum« od Mozarta i dr. Ovaj koncert je predstavljao sintezu Gotovčevih napora na oživljavanju muzičkog života u našem gradu.

Međutim, osim reproduktivnog rada, Gotovac je u Šibeniku pripremao teren svom stvaralačkom zamahu, koji će ga kasnije postaviti među najjače predstavnike čitave jugoslavenske muzičke kulture. On osjeća da je naša narodna popijevka bogata i nepredesni izvor na kojem se mogu crpiti nadahnuća za djela, koja jedino mogu našoj muzici pribaviti dostojno mjesto u općoj muzičkoj kulturi. Zato on najradije zalazi među naš prošli puk, ide svuda gdje čuje našu pjesmu, sluša, bilježi, uživljava se u dušu narodnog pjevača. Bez ovog osjećaja za naš specifični muzički izraz, on ne bi stvorio ni »Koledu« ni »Jadovanku za telekom«, ni »Moranu«, ni »Era«, ni

čanju svih onih koji su s njim dolazili u dodir.

Uspješno i vrlo plodno djelovanje Gotovca u Šibeniku svakako nije ostalo nezapaženo, što najbolje pokazuje činjenica, da je iz Šibenika već 1923. premješten u Zagreb i to kao dirigent na operi Hrvatskog narodnog kazališta, gdje i danas djeluje.

Radi dirigranja na koncertu kojeg RKUD »Kolo« priređuje u njegovu čast, Gotovac je već stigao u naš grad. Na pitanje našeg saradnika izjavio je sljedeće: »Sretan sam što vidim kako je naš narod spontano, bez ikakve posebne propagande, primio moja djela. Od naroda sam uzeo i narodu u umjetničkoj obradi vraćeni. Veseli me što sam u Šibeniku našao mnoge stare znanice s kojima sam započeo svoj reproduktivni rad. Što se tiče muzičkog života u Šibeniku, smatram, da bi za njegov razvitak bilo neophodno formiranje jednog stalnog orkestra, kojega bi narodna vlast izdašno pomagala, a koji bi radio ozbiljnu klasičnu muziku.«

Isplata kratkoročnih davanja

Počam od 12. o. m. Zavod za socijalno osiguranje u Šibeniku vršit će isplatu kratkoročnih davanja preko svojih šaltera (u prostorijama Zavoda prizemno) od 8 do 12 sati svakog dana, a ne putem pošte kako je to dosad bilo.

To se ne odnosi na radnike i službenike zaposlene kod Pomorskog građevnog poduzeća, Gradskog građevnog, Luke i skladišta, Tehnike, Tvornice lakih metala »Boris Kidrić«, VPG Ivan Lavčević i Šipada, jer će se isplata za ove vršiti u samom poduzeću putem posebnih spiskova.

Isto tako će se isplata materijalnog osiguranja zbog bolesti, bolovanja, trudnoće i porođaja

vršiti na dosadašnji način radnicima i službenicima koji su zaposleni kod ustanova i nadležnima.

ZAVOD ZA SOCIJALNO OSIGURANJE, SIBENIK

Nepoznato lice opljačkalo trafikku na obali

U noći od 26.—27. prošlog mjeseca nepoznato lice je odnijelo iz prodavaonice poduzeća »Duh« na obali (kod ribarnice) do 7000 komada cigareta u vrijednosti od 16000 dinara, nakon što je prethodno razbilo lokot od brave. Organi vlasti vode istragu.

Šibenik kroz tjedan

Narodno sveučilište

U nedjelju 11. travnja o. g. u Narodnom kazalištu u 11 sati kompozitor Jakov Gotovac održat će predavanje: »Dalmatinska narodna pjesma.«

KINEMATOGRAFI

TESLA: premijera američkog filma u bojama — PROTIV SVIH ZASTAVA — Dodatak: Okrogljica. (do 11. IV.)

Premijera američkog filma u bojama — IVANHOE — (12 do 18. IV.)

SLOBODA: premijera američkog filma — PRESAHLI BUNAR — Dodatak: Filmske novosti br. 11. (8.—12. IV.)

Američki film — ROSEANNA MC COY — Dodatak: Poplava. (13.—15. IV.)

Dežurna ljekarna

Službu vrši II. narodna ljekarna — ulica Bratstva i Jedinstva.

IZ MATIČNOG UREDA

RODENI

Joško, sin Dane i Jasne Batinića; Josip, sin Bože i Ike Đerek; Jadranka, kći Nikole i Marije Filipčić; Gordana, kći Čedomira i Božene Latinović; Kata, kći Josipa i Marije Barišić; Senka, kći Frane i Marije Gašperov; Josipa, kći Ivana Crnkovića i Vesele Čirjak; Ivo, sin Kresimira i Ande Čipčić; Joško, sin Mirjane Erdelez; Zoran, sin Frane i Rose Periša; Josip, sin Marinka i Janje Piližota-Dubičić; Zarko, sin Vjekoslava i Marije Radovčić i Velimir, sin Hrvoja i Stane Dunkić.

VJENČANI

Lovrić Stipan, penzioner — Mić Paljika Marija, domaćica i Dujaković Ilija, penzioner — Klisović Matija, radnica.

UMRLI

Crnogača Tona rod. Čala, stara 71 god.; Abramović Matija rod. Mrčela, stara 20 godina; Renko Draga pok. Ignacija, stara 67 god.; Birkić Krste Slavka, star 8 dana; Bačelić Antica rod. Svirčić, stara 40 god.; Jurković Marija ud. Jerka, stara 67 god. i Labura Joso pok. Ante, star 58 god.

Cigaretom izazvao požar

Namještenik Elektrodalmacije u Šibeniku Vlado Prebeg gotovo da usli jed svoje nepažnje nije prouzrokovao veći požar, koji je mogao završiti i sa teškim posljedicama. On je u hotelu »Krika« u noći od 2. na 3. o. m. legao u krevet, zapalivši pritom cigaretu. U jednom momentu Prebeg je zaspao, zaboravivši ugasiti cigaretu. Malo kasnije zapalila se posteljina, a zatim je počela gorjeti i desna strana kreveta i pod. Osjetivši dim, Prebeg se probudio, zatraživši intervenciju od hotelskog osoblja. Odmah su bili pozvani vatrogasci koji su za kratko vrijeme ugasili požar. Tom prilikom djelomično je izgorio krevet, dok je posteljina potpuno uništena. Steta se cijeni na 21.000 dinara. Slučaj je prijavljen vlastima.

Uhvaćen provalnik u krojačkoj radioni

U utorak 6. o. m. oko 13 sati, dakle u vrijeme kada je krojačka radionica Ferde Kozaka u ulici M. Višića 7 bila zatvorena, upao je u istu Ivan A. iz Splita, star 43 godine, nakon što ju je otvorio lažnim ključem. Tom prilikom je odnio sobom jedan kompletni štof za odijelo. Ali pri izlazu naišla je tamošnja sustanarka koja je odmah posumnjala, zatraživši intervenciju od stanara te zgrade. Međutim, provalnik je u tom momentu bacio štof i pobjegao, ali je malo kasnije uz pomoć građana uhvaćen u susjednoj ulici od organa Narodne milicije.

SPORTSKI ŽIVOT

Start je uspio

Šibenik-Željezničar (Sarajevo) 2:1

Stadion »Rade Končar«. Vrijeme sunčano i toplo. Teren prikladan za igru. Prvenstvena nogometna utakmica II. savezne lige. Gledalaca oko 2500. Sudac: Erlih iz Ljubljane. Medašnji suci: Simoneli i Baučić, obojica iz Splita. Strijelac: Đurić u 2 i Cvitanović u 37. minuti za »Šibenik«, a Pašić u 7. minuti za »Željezničar«.

Momčadi su izašle na teren u ovim sastavima:

ŠIBENIK: Bašić, Iljadica, Batinića, Bego, Erak II., Jelenković, Erak I., Đurić, Zorić, Tedling, Cvitanović. Kapetan Erak I. Trener B. Paviša.

ŽELJEZNIČAR: Kolak, Kranjce, Abramović, Ubović, Vrebac, Đorđević, Kurtović, Mitrić, Kulović, Suh, Pašić. Kapetan Pašić.

Za prvi nastup »Šibenika« u nastavku proljetnog dijela II. savezne nogometne lige vladao je u našem gradu neobičan interes. On je bio potpuno opravdan, kad se ima u vidu činjenica da je momčad »Šibenika« jesenski dio završila s neuspjehom, zauzevši posljednje mjesto na tablici, a tim više u toliko što je čitava momčad ranije gajila vjeru u uspješan nastavak takmičenja i čvrsto odlučila da ostane i dalje u društvu najboljih. Interes za ovaj susret je bio povećan i iz tog razloga što se nakon duže stanke očekivao nastup Bege i Batinića. Mnogi od onih, koji su u dugoj koloni kretali prema stadionu, bili su mišljenja da daljnji uspjeh ovisi o ishodu susreta sa sarajevskim »Željezničarom«.

I može se reći da je, po igri koju je »Šibenik« prikazao, brojna publika zadovoljno napuštala stadion, ma da su prvo poluvrijeme domaći trebali završiti sa većim rezultatom. Pritom se malo i nikako koristio handicap protivničkog tima (povrijeđeni vratara). Pobjeda je zaslužena, jer je postignuta zalaganjem čitave jedanaestorice. Susret je bio neobično težak, jer je i protivnik računao na više mjesto na tablici drugoligaša. Ne manji interes vladao je za ovu utakmicu i u Sarajevu, gdje je preko 9000 članova ovog kluba kraj svojih radio aparata slušalo prijenos oba poluvremena. Dakle, zanimanje je s obje strane bilo veliko. Utakmica je bila uzbudljiva, tipično prvenstvena, a u drugom poluvremenu oštra i na momente

gruba osobito od strane gostiju (srednji branič Vrebac). Na ovoj utakmici dvojica igrača su teže povrijeđena (vratar Kolak i desna spojka Đurić), ali ne zbog grubosti. Sudac Erlih je svoj posao obavio dobro imajući u vidu medašnje suce dobre suradnike. Koliko doznajemo gosti su najavili žalbu zbog toga, što sudac nije produžio igru za pet minuta (u vrijeme povrijeđene vratara Kolaka), što, međutim, ne odgovara istini. To je potvrdio u izvještaju i delegat i sudac. Ne može se olako prići preko činjenice što je rukovodstvo »Željezničara«, iako je povrijeda njihova vratara bila teška naravi, istog dalje ostavilo u igri. Ovo tim više ne što je Kolak poslije završetka utakmice ponovo pao u nesvijest i u takvom stanju bio upućen u bolnicu, gdje se još i danas nalazi. Kolak je dobio potres mozga, ali je njegov život van opasnosti. Takav odnos prema svom igraču je upravo bezdušan i nesvojstven našem nogometnom sportu. A sada nešto o samoj igri.

Igra je počela silovitim napadima prema vratima gostiju i već u 2. minuti zgoditkom Đurića domaći su došli u vodstvo — 1:0. Gosti odmah uzvraćaju protunapadom i u 7. minuti griješkom obrane »Željezničar« uspijeva izjednačiti na 1:1. Realizator je bio Pašić. U 16. minuti vratar gostiju je u jednom negodnom padu bio povrijeđen i igra je za nekoliko minuta prekinuta. Do odmora domaći imaju laganu premoć, što pokazuje i omjer kornera — 3:2. U ovom dijelu ističe se vratar Bašić koji sigurnim intervencijama uspijeva sačuvati mrežu. U 37. minuti slijedi jedna brza navala domaćih koja završava zgoditkom — 2:1. Cvitanović je loptu, koju je Kolak ispuštio iz ruku, uspio gurnuti u mrežu.

Do 14. minute, kada je u jednom sudaru Đurić bio povrijeđen a odmah zatim upućen u bolnicu, »Šibenik« je izveo nekoliko snažnih napada. Međutim, igrajući sa jednim igračem manje domaći su krajnjim naporima uspjeli podržati do kraja rezultat postignut u prvom dijelu. Pri kraju igre moglo se zapaziti da je domaćima neostajalo kondicije. I u ovom dijelu ističe se Bašić koji je u nekoliko navrata obranio niz oštih udaraca, te mu se ima zahvaliti što gostujuća momčad nije izjednačila. Pri kraju igre gosti snažno pritiskaju, ali je obrana »Šibenika« bila na mjestu. Unatoč premoći domaći su izveli s ugla 3, a gosti 2 udarca.

Kod domaćih najviše su se istakli Batinića, Bego, Jelenković, Đurić (do povrijeđe), Cvitanović i Bašić, koji je ujedno bio najbolji igrač na terenu. Kod »Željezničara« su se sviđjeli Ubović, Kulović i Pašić, koji je bio inicijator gotovo svih navala na vrata »Šibenika«.

— J. —
Tablica II. savezne lige:
ZAGREB 10 7 2 1 22:8 16
MAČVA 10 5 3 2 20: 7 13
VELEŽ 10 6 0 4 22:17 12
LOVČEN 10 4 3 3 15:10 11
NAPREDAK 10 5 0 5 14:11 10
BUDUČNOST 10 4 2 4 10:15 10
ŽELJEZNIČAR 10 4 1 5 23:20 9
BRANIK 10 4 0 6 15:27 8
SIBENIK 10 2 2 6 6:15 6
BORAC 10 2 1 7 8:24 5

Miladin Nešković
Košarkaški turnir
SD »Mornar« i datje vodi
U VI. kolu, koje je odigrano prošle nedjelje, postignuti su ovi rezultati: DTO Partizan B — Gimnazija B 70:26, SD Mornar — Učiteljska B 96:34, dok je utakmica između Učiteljske A i A ekipe »Partizana« odgođena. Poslije VI. kola i dalje se na vodstvu nalazi ekipa »Mornara«.

M. Zečić

Prigodom smrti naše neprežaljene majke primili smo mnoge izjave saučešća kao i brojne vijence prigodom njenog pogreba. Ovim putem svima se zahvaljujemo, a posebno dobrovoljnom vatrogasnom društvu, biračkoj zadrugi i njihovoj sindikalnoj podružnici. Nadalje se zahvaljujemo osnovnoj organizaciji SSRN bloka Škopinac, narodnoj glazbi, RKUD »Kolo« rodbini i svima ostalima.

Obitelj Kreše, Frane i Milana Crnogače

Pirovac i njegova omladina

Kad dodeš sa strane pa promatraš život u Pirovcu, dobit ćeš pozitivnu sliku. Onaj koji je bio u ovom mjestu prije nekoliko godina i povratio se danas, vidjet će jednu veliku razliku. Život je krenuo naprijed, krenula ga je narodna omladina. Narod se ponosi s njom, sa zadovoljstvom priča o njoj i o njenom radu.

Organizacija Narodne omladine pronašla je svoj sadržaj rada, on je raznolik, svi su zaposleni i u slobodnom vremenu. Neki uče svirati harmoniku, drugi igraju šah, čitaju knjige i štampuju, spremaju komade za priredbu, a nešto što treba posebno istaknuti je to što 45 mladića i djevojaka pohađa općeobrazovni tečaj. Stariji ljudi dolaze kod omladine u namjeri da vide kako oni uče. Oni se dive rezultatima koje omladina postiže. Posmatrajući njihove rezultate i kod njih se budi interes za učenje, tako da pojedinci zahtijevaju da se i oni uključe u taj tečaj.

Ni na sportskom polju Pirovčani ne zaostaju. Oni imaju i svoj nogometni tim u koji je otkupljeno 40 mladića. Vrše se pripreme sa osnivanje društva »PARTIZAN«. Iako ono ne postoji, ipak uče vježbe za općinski i kotarski slet »PARTIZANA«.

Radna aktivnost omladine je na visini. Glavna je snaga narodna omladina. Poljoprivredna zadruha ne plaća privatna lica za istovar materijala koji se doprema u selo, to radi omladina. Dana 17. ožujka 1954. godine došao je brod s materijalom za zadruhu. Omladina po običaju ide na obalu spremna da istovari taj brod. Došla su dva učitelja, obojki stara odijela s namjerom da pomognu omladini, jer se i sami osjećaju članovima te organizacije. Predsjednik omladine drug Viktor Gulam rekao je: »Vi nemojte raditi u brodu, već uzмите harmoniku i svirajte na palubi broda, mi ćemo istovariti materijal«. To je dovoljno, pa da čitalac ovog članka sam vidi kakav je odnos i kakva je međusobna suradnja omladine i učitelja. Takvih i sličnih primjera ima mnogo u toj organizaciji. Oni se svakog dana po-

navljaju. Na gradnji osmogodišnje škole kroz 1953. godinu omladina je dala preko 3.000 radnih dana. Za pojedine radove u vidu nagrade dobili su preko 145.000 dinara. Taj novac nije trošen u šta bilo. Sastali su se na sastanku osnovne organizacije NOH-e, prodiskutirali o tome i na koncu donijeli zaključak: Kupiti harmoniku, to je prva stvar, a zatim nešto od sportske opreme za svoje nogometaše. Oni su to kupili i pravilno koriste. Sada pripremaju sredstva za nabavku 16 instrumenata za tamburaški zbor. To su već naručili.

Takav rad omladine u Pirovcu pribavio joj je poštovanje starijih u njihovom mjestu, a među organizacijama Narodne omladine našeg kotara ona je među najboljima.

Rade Čakić

Izdavačka djelatnost

„Mogućnosti“ broj 3

Izišao je broj 3 za mjesec ožujak časopisa za književnost, umjetnost i kulturu MOGUĆNOSTI u izdanju Pododbora Matice

Može se, kad se hoće

Poslije »zimskog sna« više od godine dana imali smo prilike da u Tijesnom vidimo mjesnu diletantsku grupu. Teško je to išlo. Počelo bi se, pa opet stalo. Ali jednog dana dogovoreno i učinjeno. U sastav grupe uzeti su mladi »nepoznati glumci« koji su poslije dužeg rada izveli Finžgarov: »Razrušen život«.

Interes je bio dosta dobar. Premijera je uspjela, iako bi se moglo reći da se kod pojedinih uloga nije dovoljno pazilo na izgovor. Međutim, kad se sve sagleda i uzme u obzir, to je jedna dobra predstava, koja treba da da volje i podstreka svim članovima grupe za daljnji rad.

Sad pred grupom stoje novi zadaci: posjeta okolnih sela, općinska smotra i kotarski festival, koji će dočekati s novom premijerom: »Mandragnol«.

D. Belamarić

Završen tečaj kroja u Tijesnom

U nedjelju 4. o. m. j. završen je tečaj kroja i šivanja u Tijesnom, koji je trajao tri mjeseca. Polaznice su za to vrijeme naučile ono što je najpotrebnije za ženu u domaćinstvu.

Rad na tečaju bio je raznolik. Polaznice su sa svojom nastavnicom radile i na kulturno-prosvjetnom polju. Za vrijeme tečaja održano je dvadeset predavanja iz zemljopisa, povijesti, matematike i drugih predmeta, koji su interesirali tečajke. Ta predavanja držali su učitelji i nastavnici. Ona su bila vrlo dobrog kvaliteta.

25 djevojaka, od kojih većina nisu znale ni ono najosnovnije o kroju, šivanju i domaćinstvu, pokazale su vrlo dobar uspjeh. Na završetku tečajke su dobile i svjedodžbe.

Poslije ispita polaznice su organizirale izložbu radova i zabavu s plesom.

HRVATSKE u Splitu sa slijedećim sadržajem:

Augustin Stipčević: Braća i nevjesto, ulomak iz romana, — Oto Šolc: Sedam pjesama iz ciklusa »Ranjena ptica«, — Suvremena lirika Portugala (pjesme od Jorge de Sena, Fernando Pessoa, Miguel Torga, Alberto de Lacerda, Aleksander O'Neill, Raul de Carvalho, Rogério Fernandes u prijevodu Ante Cettinea), — Josip Baraković: Na ničijoj zemlji, — Julije Grabovac: Narodni pokret u Hrvatskoj 1903. i njegov odraz u Dalmaciji, — Jakša Ravlić: Oko Botičeve »Bijedne Mare«, — Ante Cettineo: Suvremena lirika Portugala, — Dr. Kruno Prijatelj: Splitski potrtet Tome Nigresa na Lottovoj retrospektivi u Veneciji i Živko Jeličić: Zunta Likovni prilozii od Milana Tolića.

Pojedini broj dinara 60.—. Godišnja pretplata dinara 600.—. Tek račun Pododbora Matice Hrvatske u Splitu 538—T—578. Uprava i uredništvo: ulica I. L. Ribara 33/II.

Roditelji i njihov autoritet

Cesti su slučajevi razgovora među roditeljima, da ih njihova djeca ne slušaju, da se ne podvrgavaju njihovim narednjima i zahtjevima, da se prema njima nekako drsko ili podrugljivo odnose i t. d.

Roditelji su oni kojima je povjerena jedna važna i odgovorna dužnost, posebno teška i odgovorna u našem socijalističkom društvu. Roditelji daju, zapravo moralo bi tako biti, najelemenarnije pouke o prirodi i društvu, o socijalističkoj izgradnji kod nas, o kulturnom i estetskom ponašanju u kući, u školi, na ulici, u društvu, o poštivanju svojih drugova i starijih, o pravilnom odnosu prema radu kako fizičkom tako i umnom i t. d.

Jednom riječju, naši roditelji trebali bi da odgajaju istinske graditelje socijalizma kod nas i u svijetu uopće, humaniste, socijalističke patriote i internacionaliste. Ima mnogo i takvih roditelja koji misle, da oni ne trebaju da odgajaju i poučavaju svoju djecu, već da je to, prije svega, zadatak škole i učitelja, a da je njihov» zadatak da djecu dobro nahrane i obuku i tome slično. Takvi roditelji su u teškoj zabludi.

Kako je dijete naučilo da se vlada u krugu svoje obitelji, tako će ono, manje ili više, ostati kroz čitav život. Zadatak škole sastoji se, zapravo, u pravilnom davanju znanja i odgajanju djece, ali djeca više vremena provode kod kuće, dakle kod roditelja, nego li u školi pa prema tome sigurno je, da će više i bolje zapamtiti ono što čuju od svojih roditelja, pa bile to loše

ili dobro, nego li ono što čuju u školi. A jedan vrlo važan, ako ne i najvažniji, faktor u pravilnom odgajanju djeteta jest autoritet samih roditelja, t. j. njihov odnos prema djetetu i djeteta prema njima. Kad neka majka kaže: »Moj sin ne će da sluša ni mene ni tatu« znači, da ti roditelji kod svoje djece ne uživaju potreban roditeljski autoritet.

Takvi ili njima slični roditelji misle, da je autoritet dan od prirode, da je to neki naročiti talenat i ako ga oni ne posjeduju da im ne preostaje ništa drugo, nego da »ugadaju« svojoj djeci i da zavide onim roditeljima, koji kod svoje djece uživaju potreban autoritet.

Naprotiv, pravi roditeljski autoritet može se postići u svakoj obitelji, a to ovisi isključivo o roditeljima, a ne o djeci. Ima roditelja koji su svoj autoritet izgradili na lažnim i krivim temeljima. Takvi roditelji idu samo za tim da ih djeca »slušaju« i ništa više. Ni u kom slučaju autoritet roditelja i slijepa poslušnost njihove djece ne mogu i, zapravo, ne smiju biti cilj odgoja. Samo jedan jedini cilj mo-

UČENICI OSMOGODIŠNJE SKOLE POSJETILI KRAPANJ

Prvi proljetni dani su naročito prikladni za raznovrsne učele. Tako su prošle subote učenici osmogodišnje škole iz Sibenika u pratnji svojih nastavnika upriličili izlet u Krapanj. Oni su obišli poduzeće »Spuzvar«, gdje su razgledali rafineriju spužava i brusionu koralja.

S. Gović

Komu služe anonimna pisma iz Rogoznice

Kod nas u narodu vlada jedno, zaista, ljudsko ponašanje kad nekom treba reći istinu, ma da je ona za njega veoma nepoželjna, odnosno ne prima je baš sa zadovoljstvom, a to je da je bolje reći sve u lice pa barem to bila i gorka istina, nego ogozarati iza leđa, slijepiti i ono što se nadovezuje kao lijepa laž! Snaga istinitog argumenta dobija samo onda na vrijednosti, kad se to saopći otvoreno i jasno onome kome treba i kad iz tog argumenta ne stoji netko anonimno, već svojim potpisom ili glasom! No, u zadnje vrijeme ne samo od nekih ljudi iz Rogoznice, već i iz drugih mjesta mogu se na odgovorna mjesta u organizacijama, ili pak, kako to oni nazivaju »vlasti«, naći poneka anonimna pisma. Ima u njima, doduše, dosta istine. Takav je slučaj i s anonimnim pismima iz Rogoznice. Nekoliko je upućeno tržnoj inspekciji pri NOK Sibenik. U tim anonimnim pismima upozorava se trgovinska inspekcija da dođe u Rogoznicu i spriječi pojavu nabijanja cijena od nekih nesavjesnih nakupaca. Tržna inspekcija preispitala je stvar i utvrdila fakta, koja potvrđuju istinitost navoda u pismima i konzekventno zakonskim ovlaštenjima zabranila takav nezakonit i štetan rad nakupaca. No, sve je to dobro. Lijepo je kad se građani pozivaju na one koji su nadležni da im pruže pomoć, kad su u bilo kojoj stvari ugroženi i kad se s njima postupa

nezakonito. Ali, ovdje dolazi do izražaja ona druga strana medalje. Zašto anonimno? Netko bi, svakako, odgovorio da je to zato, jer se ljudi nekako ne vole da zamjere, pa, eto, bolje je ovakvo, pa ako se nešto uradi, odnosno, ako oni na »vlasti« urade, u redu, a ako ne, neka ide kao . . . i tako dalje. A to je u tim pismima i najvažnije. Znači strah da se nekom ne zamjeri! Kao da bi se neki poštenu građanin bio zamjerio onome nakupcu koji doista radi onako kako to oni navode. Ne! A ako i bi, to nije ni važno. Takav način otkrivanja istine opućuje nas i na još jednu konstataciju. Naime, nedovoljno se, dakle koriste zborovi birača i sastanci Socijalističkog saveza. A to je loše. Sigurno su članovi SK znali za te nakupce i sigurno je da kad bi sazvali sastanak u vezi s time, Socijalističkog saveza i sve to javno iznijeli, da bi u tome i sama akcija bila kudikamo uspješnija. Zato, oni anonimni drugovi iz Rogoznice, imaju pravo kad se obraćaju, ali bilo bi bolje kad bi to javno, tamo na sastanku, uz pomoć SSRN i SK, iznijeli i riješili. O tome bi i tamošnje organizacije trebale malo da razmisle. Anonimna pisma znak su slabosti. A sigurno je da oni koji su ih pisali nemaju biti zašto slabiji i nemaju danas u našem socijalističkom društvu da se boje da smjelo govore istinu, koja koristi i zajednici i svakom pojedincu.

Ante Deković

Tako ti je u našoj gimnaziji

— Hajde, da pitamo loptu, pa da zaigramo — predložio sam drugovima nakon četvrtog sata. — Sjajno! Hajmo — veselo su zaklicali (mladost ljubavi nogomet) i pošli smo . . . Ulovili smo nastavnika iz tjelovježbe i poslije uobičajenih ceremonija susreta došli smo na onu osjetljivu za nas točku — . . . pa nam dajte loptu, da malo igramo. Rijetko se kad desilo, da bismo dobili loptu. Često je odgovor: — Nema lopte! — i gotovo. To nam se zbio i ovog puta. Ali, prije nas igrao je neki razred, znači lopta je tu. I primijetili smo: — Kako nema lopte, kada su Vam je ovaj čas donijeli. — Nastavnik je osjetio, da smo u pravu i počne nam obrazlagati: Ono je lopta od košarke, a ne nogometa. Dajem je ženskom razredu, jer one ne igraju nogama, kao vi . . . A osim toga, pripada učiteljskoj školi. — Pa, kako, a gdje su naše lopte, od naše gimnazije — uskočili smo u riječ začuđeni. — Gimnazija lopta uopće nema. Sve ono, što je dolje u gimnastičkoj sali, pripada Učiteljskoj — Kako to? — počeli smo da zijevamo. — Lijepo . . . Ja sam htio kupiti štogod za gimnaziju, ali izgleda, da nema novaca u školskom budžetu . . .

— Hajde, daj im loptu — ubaci veteran kemije, koji je upravo pristupio našem krugu.

— Nema ju oni lopte — ponovio je nastavnik gimnastike. Ostalo nam je neobjašnjivo zašto gimnazija, kao najveća kulturna ustanova u gradu i jedna od najvećih u Hrvatskoj, nema nužnih rekvizita za tjelovježbu.

Ali nije samo problem u toj grani. Profesoru kemije je onemogućeno, da pravi pokuse s dacima i da ih na taj način praktično upozna s tekovinama kemije (prirodne grane kojoj značenje raste svakodneвно s velikim uspjesima na polju otkrića sintetskih spojeva) sve to stoga, što ne može nabaviti špiirit i kemikalije. Nema novca! Nemaš s čim raditi, pa te nije volja i govoriti o tome — rekao je iskusni nastavnik, koji je već nekoliko generacija daka otpratio iz srednjoškolskih klupa.

Geografski kabinet posjeduje bezbroj karata. Pogledajmo ih i rijetko ćemo naći neku

ispravnu. Skoro sve su pocijepane i neupotreb-ljive. Problematično je i pitanje sredstava iz matematike. Trokuti su polomljeni, a šestari skrhanii. Obnovimo u sjećanju tok nekog od školskih satova. Nastavnik tumači. Nestalo je krede. Redar po kredu! — naređuje nastavnik. S ovim riječima počinje mala Golgota. Dakredar dolazi k podvorniku i pita: — Molim vas malo krede. Istrošilo se . . . — Kako? Nema krede? — upita ga podvornik — Pa jutros sam dao polovicu čitave! I dugo se još prepriu, dok ne dade odrezak krede. Tabla je puna. Treba je izbrisati. Ali sad nema ni krpe ni spužve. I tako se to ponavlja iz dana u dan . . .

Obidimo razrede. Što vidimo? Razbijene klupе, polupolomljene stolice, odlijepljene dijelove katedre, iskidane košare za otpatke. Takva je slika naše kulturne ustanove — gimnazije. — Prvi miris koji te dočeka kad udeš u školu, je aroma iz zahoda — ovim riječima karakterizira veteran kemije higijenu zahoda, koji nemaju kvaka za zapiranje, niti im funkcioniraju sudovi za ispiranje . . .

Zgrada izvana grotetsno i veličanstveno djeluje, ali unutra se pruža prava slika bijede. Ne ćemo je opaziti po nedavno objeljenom plafonu i zidovima. Nju treba tražiti otvarajući vrata po vrata.

Roditelji stoje u »čekaonici« bez sjedala, ako žele saznati ocjene svoje djece. Djeca se zgrbe i ukoče sjedeći časovima u uskim klupama, — Ajme, majko, što je ovo? Navika san na to, pa nisan ni zapazija, iako već osam godina jden u školu —, zapanjio se jedan od mojih drugova. — A i to je pravo čudo! Zar se ne može pomoći — zaredali su međusobni upiti, puni razočaranja i neugodnosti . . . Javnost treba, da se upozna s ovim kulturnim objektom, među čijim se zidovima uči stvarati i živjeti njezin živi dio — daci.

— Sve će to ostati na karti, ako ti uopće štampaju! — primijetio mi je drug, kada sam mu rekao svoju namjeru, da ovo predam javnosti. Tko zna? — odgovorio sam mu . . . J.

že biti — pravilno odgojiti djecu. Ta toliko željena poslušnost samo je jedan od mnogo kanala koji vodi tome cilju. Oni roditelji, koji idu samo za »poslušnošću« djece mogu potpuno biti uvjereni u to, da ta poslušnost nije prava i dugotrajna, jer autoritet, koji je postignut lažnim putevima i nije ustvari pravi autoritet i on se brzo ruši te nestaje i autoriteta i poslušnosti. Postoji, zapravo, nekoliko vrsta lažnih autoriteta od kojih su najteži i najgori: autoritet sile, autoritet odstojanja, autoritet nadutosti, autoritet pedanterije, autoritet ljubavi, autoritet dobrote, autoritet drugarstva, autoritet podmićivanja i t. d.

Za svakog od ovih »autoriteta« potrebno je kazati nekoliko riječi. Počnimo, dakle!

Autoritet sile je najgora, iako ne i najštetnija vrsta autoriteta. Naravno, od ovakova autoriteta najviše boluju očevi. Ako takav roditelj stalno i za svaku sitnicu viče, ako hvata štap ili kajiš da šiba svoje dijete, ako na sva pitanja odgovara grubo, onda je to autoritet sile. Posljedice ovakvog autoriteta su upravo strašne. U očima djeteta ovakav očevo autoritet ulogu majke čini, nemoćnom i suvišnom. S druge, pak, strane ovakav autoritet odgaja djecu krivo. Ona stalno nastoje, da se klone strašnih roditelja. Ovakav autoritet izaziva strah i kukavičluk, težnju za osvetom i surovošću. Takva djeca kasnije postaju bezvoljna i zatucana.

Autoritet odstojanja je najčešća pojava u obiteljima intelektualaca. Oni misle: da bi ih djeca slušala potrebno je što manje razgovarati s njima, što dalje držati se od njih i vrlo rijetko prema njima istupati kao »vlast«. Postoje, nažalost, i takvi očevi ili majke koji čak ni ne jedu sa djecom, svoje naloge obitelji upućuju posredno i t. d. Mislim da nije ni potrebno ističati, da takva obitelj ne odgaja djecu.

Autoritet nadutosti je jedan od oblika autoriteta odstojanja, ali još štetniji. Ima i roditelja koji svoj tobože »visoki« i »više vrijedan« položaj ističu pred svojom djecom, pa je logična činjenica da će se i dijete u društvu svojih vršnjaka stalno hvalisati: moj je tata profesor, moj je tata književnik, liječnik, inženjer i t. d.

Loše strane ovakvog »odgoja« dijete osjeti na vlastitoj koži u kasnijem životu.

(Nastavit će se)

Ivan Bajić,

IV. raz. učit. škole

»SIBENSKI LIST«

organ Socijalističkog saveza radnog naroda za grad i kotar Sibenik

Uredništvo, štamparsko poduzeće »Stampa«

Glavni

i odgovorni urednik

NIKOLA BEGO

Tekući račun: Narodna banka Sibenik broj 531—T—292

Rukopisi se ne vraćaju.

Pretplata za tri mjeseca Din. 84.—, za pola godine Din. 168.—, za godinu Din. 328.—.

Tvornica obuće iz Tržica (Slovenija)

»TRIGLAV« (bivši Peko)

otvara 15. travnja u ulici I. Ribara prodavaonicu obuće

izrađene od prvoklasnog materijala. Cijene konkurentske.